

NAŠI MLADI EGZISTENCIJALISTI:

Kakvo vlastito koristoljublje?

Lyndon H. Larouche mlađi

18. lipnja 2011.

Neki bi rekli: „Priznajem da sam, do sada, isti kao većina mog pokoljenja intelektualno aktivnih umova sazrijevajućih, mladih ljudi danas. Duboko negdje u sebi, priznajem samom sebi da sam vjerojatno, stvarno nekakva 'igračka na feder'. Suvremeni sam mladić egzistencijalist. Bistar sam, i mogu biti mudar kad mi čudni impulsi koji stanuju u meni, i koji sa mnom upravljaju, dopuste da budem mudar; no ti impulsi vrše to na način koji ne shvaćam. Onda, prečesto, ti impulsi koji su poput onih kod igračke na feder (koju netko, ili nešto drugo navija), dopustili bi mi da se igram, ili mogu djelovati i iskopčati svoju volju za djelovanjem. Pokušavam raditi nešto što mi govori da posjedujem slobodnu volju, no u svojim najmračnijim trenutcima, znam da vjera u moju vlastitu slobodnu volju samo je još jedna utješna zabluda, kad mi ti neznani glasovi dopuste da proživim taj tren ili dva užitka. Postoje, ukratko, čudni nečujni glasovi koji mi govore, ne znam odakle, glasovi koji će prouzrokovati da samog sebe kaznim, ako ih ne poslušam kad tiho govore. Može li mi netko reći 'zašto?'“

Postoji opća mentalna bolest, koja je najrazvidnija u slučajevima mladih zrelih ljudi danas. Izbila je na površinu u našim SAD u novom anarhističkom naraštaju u vrijeme nakon 2. svjetskog rata. Ta opsjednutost učvrstila je svoj stisak takve vrste na velik dio djece rođene odmah u poslijeratnom pokoljenju, i raširila se Europom pokrenuta od strane osoba kao što su prof. Sidney Hook i dr., pod naslovom europskog **Kongresa kulturne slobode** (CCF), stanovite vrste sivo zamrljanog seksualnog kongresa, koji se javio kao vrsta duhovnog, egzistencijalističkog čistilišta izgubljenih duša, nešto tipično poput egzistencijalističkog ludila koje je zahvatilo Njemačku u 1920.-im s primjercima kao „šalica i

tanjur čaja obloženi krznom“ egzistencijalistički modni krik koji je pridonosio uplivu pojave fašizma u tom desetljeću i kasnije.

Ja sam očevidac tog procesa degeneracije.

Sadašnja faza takve pošasti egzistencijalizma, izbila je pod krinkom vala očaja nakon Kennedyjevog umorstva kod onih sada usmjerenih u pravcu tipičnom za „68aše“. Sjećam se, živo, iz vlastitog iskustva, [prateći] kako su egzistencijalističke pošasti poslijeratnog razdoblja preuzele impulse naraštaja danas, tri naraštaja nakon rata.

Smatram se sretnim, što sam već od djetinjstva pa dalje, teško stjecao uvjerenja. Kao dijete tijekom 1920.-ih i kasnije, znao sam da vjerovanja u koja su me moji roditelji i drugi pokušavali uvjeriti, nisu istinita, što sam zaključio iz razgovora koje sam krišom čuo, ili čuo kao primjedbe odraslih pokoljenja. Nije to bila proizvoljna oporba s moje strane; bila je to uglavnom moja svjesnost namjernih i nenamjernih oblika uobičajenih laži odraslih, koje su često odzvanjale u to vrijeme, pa čak i danas.

Najbolji odabir prizora načelne odlike moje reakcije, bila je plodonosna odlika utjecaja na mene od strane mog mladenačkog odbacivanja Euklidovog *a-priorizma*, i moje naknadne sklonosti prema fizičkoj geometriji, radije nego truda izvođenja poretka fizičkog svemira putem redukcionističke praznine imaginarnog, glupog vjerovanja u tvrdnje koje je promicao puki mit fizičke djelotvornosti pukih sjena na zidu.

Tijekom mog djetinjstva, rane mladosti i kasnije, brujeći pripjev izraza „popularan“ progonio me iskustvom tih pukih sjena na zidu: počeo sam mrziti samu riječ „popularan“, i ta odbojnost će postati jedna od mojih prednosti u životu kasnije.

Mentalna i moralna slabost umova koji su bili skloniji podleći napastima da se moraju uskladiti s „popularnim mnijenjem“, ključni je čimbenik koji se mora uzeti u obzir u nastojanju shvaćanja

EIRNS/James Rea

Pošast egzistencijalizma“ zarazila je neke članove mladih pokoljenja danas „demonskom opsjednutošću“ (gore), baš kao što je i prouzročila val očajavanja među '68ašima (desno). Prizor protunuklearnog prosvjeda u Berlinu, 28. svibnja 2011.

EIRNS/James Rea

izvora, onog što je česta egzistencijalistička vrsta emocionalne i intelektualne tjeskobe od koje pate čak i bistrije duše našeg mladog naraštaja danas. Znam koje su pripisive bolesti tog naraštaja, jer sam ih iskusio tijekom svog životnog rada do današnjeg dana, gdje su te tjeskobe došle uzevši ulogu koja se sad izražava na tipičan način u tjeskobama koje obuzimaju pokoljenje mladih ljudi sve do današnjeg dana.

Stvar koju ovdje ističem, prema tome je odraz mojih uvida u hitnu potrebu oslobađanja članova naročito ovog pokoljenja od štetnog stiska egzistencijalističkih groznica sadašnjih vremena.

I. Kad je ljudska duša izgubljena

Razmatrajući slučaj osoba iz sloja pokoljenja mladih odraslih ljudi u dobi između, recimo, 25 i 35 godina, koji doživljavaju nešto što navodno osjećaju kao neobjašnjivi utjecaj obuzimajući im raspoloženje, te stoga njihovu volju da reagiraju na način koji je „objektivno“, kako bi netko mogao reći, „iracionalan“, čovjek bi mogao, i

trebao osjećati prisustvo čimbenika koji ima vrlo malo zajedničkog s istinski stvarnim ponašanjem koje, kad se javi u svom ekstremnom obliku, postaje pojava bliska stanju koje može izgledati kao „demonška opsjednutost“. U društvu danas, okolnosti veoma bliske potonjim krajnostima nisu baš neuobičajene, i ne bi ih se moglo pravilno dijagnosticirati osim ako njihov izraz nije spektakularan; tako onda, takvi simptomi budu odraz dijela čimbenika, koji igraju uplivnu ulogu u ponašanju čak i onih za koje pretpostavljamo da su „normalni“ članovi društva.

Osnovica takvih problematičnih stanja ponašanja osoba i skupina, doista ima nešto što bismo mogli uredno smatrati „savršeno razumnim“ pojašnjenjem, no to je slučaj samo ako čovjek odabere kompetentan

uvid u tu građu. Nema nikakve potrebe razmatrati zastranjenja kao posljedicu ustvari tajanstvenih utjecaja. Kompetentno, što će reći „protu-euklidsko“ sajalište kao polazna točka, je dovoljno. Eshil, Sokrat, i Platon shvaćali su problem koji se izravno izražava na području fizikalne znanosti—no samo uz pretpostavku da se ideju „fizičkog“ može pravilno izvesti i dokazati, i prema tome, „demistificirati“ na sljedeći način.

Ateisti nisu ovdje poželjni. Ateisti su najpraznovjerniji od svih. Dokaz te činjenice je elementaran, kad jednom počnemo shvaćati odnos između puke točnosti osjetila i više kategorije koju trebamo raspoznati kao stvarnost. Kao što ću u toku sadašnjeg izvješća pokazati, stvarnost postoji samo „izvan“ područja određenog himbeno naivnim vjerovanjem u pretpostavljenu stvarnost koju se pripisuje sustavno obmanjujućem pojmu ontološki bitne odlike osjetilnog zapažanja.

Pristup potrebnom uvidu u ovo gradivo može se definirati elementarnim izrazima sustavno znanstvene obrade, gdje se slavni dokaz treba

Riemannova odsudna pronicljivost

Iz Bernhard Riemannove docentske dizertacije, **O hipotezama na kojima počivaju temelji geometrije**, prijevod Henry S. White-a, u David Eugene Smithovoj, ed., **A Source Book in Mathematics** (New York; Dover Publications, 1959.)

Dobro je poznato da geometrija pretpostavlja ne samo zamisao prostora već isto tako i prve temeljne pojmove konstrukcije u prostoru kao unaprijed zadane. Ona za njih daje samo nominalne definicije, dok se bitni načini njihova određivanja pojavljuju u obliku aksioma. Odnos tih pretpostavki ostaje u mraku; ne vidi se da li i u kojoj mjeri je njihova sprega nužna, niti *a priori* da li je moguća.

Od Euklida do Lagrangea, da imenujemo samo najpoznatije moderne pisce iz geometrije, tu tamu nisu podigli ni matematičari ni filozofi koji su si za nju dali truda. Razlog tome leži možda u činjenici da je opća koncepcija višestruko proširenih veličina, putem koje prostorne veličine shvaćamo, nije bila uopće razrađena. U skladu s tim predložio sam prvo samom sebi problem konstruirati koncepciju višestruko proširene veličine iz općih pojmova količine. ...

[U zaključku:] Ova nas staza vodi u područje druge znanosti, u carstvo fizike, u koje nam priroda sadašnjih okolnosti zabranjuje pristup.

matematičke ilustracije, nije jedina dopustiva kao dio pedagogije uvođenja Riemannovog otkrića. Međutim, bez obzira na to, stvarno kompetentno razumijevanje moderne fizikalne znanosti ne leži u granicama matematike kao takove. Matematička ilustracija može biti u redu, kao privremena mjera smirivanja redukcionističkog bijesa matematičara, no nije zamjena za stvarnost koja leži van granica same matematike. Glede toga, posljedice zaključne sekcije Riemannove docentske dizertacije od odsudne su važnosti za fizikalnu znanost danas, kao što kasniji rad znanstvenika kao Max Planck, Albert Einstein i Vladimir Vernadski oslikavaju tu činjenicu.

slaviti na osnovu prikladnih razmišljanja o zaključnom dijelu Bernhard Riemannove docentske dizertacije iz 1854.g., i u svjetlu otkrića u vezi tog istog sklopa učinkovitosti u sprezi s korektivnom obradom pojma nealgebarskih (napr. van matematike kao takve) Abelovih funkcija kao što su stvarno značenje koncepcije takvih funkcija otkrili Lejeune Dirichlet i Riemann.

Mogućnost kompetentnog prikaza Riemannova rada ovisi, u najkritičnijoj mjeri o kratkom opisu u trećoj sekciji, kao u odzvanjajućem zaključku cjelokupne dizertacije, njegovom upozorenju da fizikalna znanost mora početi izvan granica puke matematike.

Vješti matematičari mogu proizvesti akademski prihvatljiva pojašnjenja pojedinih dijelova Riemannovog rada: no najbitnije koncepcije ne mogu se tako obraditi. Fizičareva uporaba

malnih problema koje sam upravo podcrtao, počelo je uzimati krajnje važnu vrstu praktičke važnosti u primjeni, u relativnoj mogućnosti viđenja poslovičnih pet bioloških sposobnosti osjetilnih zapažanja tek kao pukih ``jednih od mnogih sposobnosti`` od tih načela znanstvenog uvida, koja ne samo da su dostupna, već nam daju bitne sposobnosti za život prostirući se daleko dalje iznad granica naših samih pet osjetila. Doista, odsudni eksperimentalni dokazi pokazuju da je dedukcija na osnovi pet osjetila ozbiljna, i, kao što daje slučaj groznih prijevara Predsjednika Baracka Obame glede toga, teška pogreška glede oblikovanja politike na osnovu koje bismo trebali iznjedriti način ponašanja nužan preživljavanju čovječanstva sada.

Razmotrite dodane odlike instrumenata koje su, svaka na svoj način, jednake načelima

osjetilnog zapažanja koje rabimo kao eksperimentalna načela usporediva sa samim tim osjetilnim zapažanjima. To ima odsudno značenje glede načina na koji je čak i samo ime fizikalne znanosti bilo, opetovano, prošireno u modernoj fizikalnoj znanosti, kao nove zakonitosti koje odgovaraju izazovu predstavljenom u sažetku Riemannove završne sekcije njegove docentske dizertacije. To je, tako reći, kao da se dušu čovječanstva, koju se nekad naveliko povezivalo s pet osjetila, proširilo u njenom bitnom svojstvu, i nastavlja se tako proširivati, novim, čovekom sintetiziranim, kategoričkim oblicima osjetilne percepcije u sprezi sa svakom kompetentnom primjenom fizikalne znanosti sada.

Tim obrascem razvoja, relativno glupi, jer je relativno primitivan pojam, ljudskog uma počinje zamijenjivati, sve više i češće, ulogom dodatnih znanstvenih instrumenata koji proširuju pojmove poopćujućih zakonitosti, stalno novim, dodatnim odlikama univerzalnih zakonitosti te rastuće znanosti, u ovom vremenu.

Kad se jednom proširivanje osjetila ovim načinom poveća, ne postoje granice postojanju individualne ljudske duše. Sve to odumre u vremenskom smislu, ali ne i načelo svakog ljudskog uma koji sudjeluje u otkriću i proširenoj uporabi otkrivenih zakonitosti, što obilježava besmrtnu čovjekovu ulogu u svemiru. To je kao da je duša besmrtna, a tijelo tek njen puki omot, u kojem je, i putem kojeg je, dostavljena.

Čin prihvatanja Istine

Upravo uzajamno povezana posljedica redukcionističkog vjerovanja u pet osjetila kao granice čovjekova postojanja, predstavlja „uvredljivi organ“ vjerovanja na koje sam ukazao u početnom dijelu sadašnjeg izvješća. Odjednom, stvarna duša čovjeka pojedinca, i ljudskog roda, izlazi na vidjelo pomoću ljudskog uma. Time se, samo značenje „ljudskog uma“ promijenilo, i to na relativno temeljni način. Bezumnim duhovima više nije dopušteno vršiti trikove poltergeista nad umovima ljudi i žena.

Praktičkim prihvaćanjem te činjenice stari zli duhovi groblja prisiljeni su iščeznuti. Time pravo značenje besmrtnosti duše odlazi s groblja.

Pojasnit ću.

Zamisao „duše“ već je duže vremena izopačila prijevara, koju kao tipičnu nalazimo u optužbi Filona iz Aleksandrije pod naslovom „Bog je mrtav“ koju je izrekao Aristotel i izriču moderni redukcionisti. Svemir se širi neprekidno, po dimenzijama i odlikama. Bilo kakve vrste živih spoznajnih oblika života usporedivih sa stvaralačkim činom čovjeka, koje bi mogle postojati u svemiru, ne mogu nas posramiti nikakvim ograničenjima glede razvoja tih dijelova univerzalnog noetskog načela čovječanstva. Kolikogod mnogo vrsta živih bića postojalo u svemiru gledanom u cijelosti, i kakav god relativni raspon čovjekovih moći, relativno prema toj pozadini, čovjekova osebujna svojstva kao posebnog roda u skladu su, po svojoj prirodi, sa svime što je stvarno stvaralačko u svemiru. Čovjek se time ističe kao što je kršćanski apostol Pavao napisao u **I Korinćanima**. Postoji tajna koju se može pojmiti po njenoj prirodi u svezi s tim, kakvogod iskustvo „promjene“ bilo koje je apostol naznačio koju ćemo susresti, i stoga, otkriti. Mora biti dovoljno, stoga, da budemo time zadovoljni. Mi smo dio prešutno nepobjedive zakonitosti stvaralaštva, pa naši životi, i značenje našeg življenja, kroz sve nesigurnosti koje susrećemo, dio je toga, uz uvjet da ostanemo privrženi toj predivnoj odlici poslanja u ljudskom životu.

Ljudska duša, kako je katkad zovu, u svom dubljem smislu je besmrtna po svojim posljedicama, u boljem ili gore smislu—ili najgorem.

II. Kad ljudska duša nije izgubljena

Najokrutniji od svih zločina je oblik ponašanja koji značenje čovjekovog života prosuđuje (i time ga osuđuje na smrt) na temelju smrti poslovičnog smrtnog tijela. Moj suradnik, još mladi i obećavajući znanstvenik, pridružio mi se u hrvanju protiv glupog i iracionalnog pojma ontologije „vremena“ kojeg tipično povezujemo s prijevarama kao što su varalica Isaac Newton, i očajno redukcionistički Pierre-Simon Laplace, koji je sebe odredio da bude žrtva osuđena na vječnost vremena kucajućeg sata: kuc, kuc, kuc vječno.

Nije netipično da mladi ljudi danas pokazuju sklonost viđenju da njihov odabrani način života završava vlastitim okončanjem. Stoga, za značajni

<http://www.larouchepac.com/node/17607>

Znanstvenik Sky Shields, dio LaRouche-evog "Podrumskog skupa" zajedno s Aliciom Cerretani, urednicom LPAC TV-a predstavlja video zapis "Ekonomija noosfere: Evolucijski potencijal", 25. veljače 2011. Na zaslonu se vidi fosil arheopteriksa, stvor za kojeg su darvinisti lažno tvrdili da predstavlja evolucijsku "kariku koja nedostaje" između dinosaura i ptica.

dio [mladih] na tom spisku, nema istine, već samo odabir prednosti za određeni kutak koji su odabrali zaposjesti, sve do časa kad im poslovično vrijeme istekne. Takva okrutnost u biti leži u dubljem smislu opake prijevare suvremenog egzistencijalizma.

Tako postavljen problem unutar spektra suvremenih vjerovanja je, po svojim učincima, veoma duboko ukorijenjeni kulturni pesimizam, koji bi privremeno mogao uživati olakšanje u tome što je relativno mlad i još uvijek na životu, no koji nema domovine u svojoj budućnosti. Iza smiješka fasade svog „partijskog ponašanja“, postoji duboki očaj; takav očaj se može donekle odgoditi na neko vrijeme, ali ne može nikako nadvladati. Učinak toga je napast poricanja stvarnosti odajući se doživljajima užitaka, što je moguće češće i sve dok traju. Ono što nedostaje, često nedostaje jer se izgubilo u uznemirujućem djelovanju neporecivog kulturnog truljenja kulture naše republike, [što se] izgubilo za mnoge od nas umorstvom Predsjednika Johna F. Kennedyja, i nastupom rata kojeg je njegovo umorstvo—i umorstvo njegovog brata, predsjedničkog predkandidata—proizvelo, 'po planu'.

Učitelji i profesori, školovani u umijeću izbjegavanja istinskih pouka tih umorstava, učili su svoje učenike sukladno tome. Tako je duboki, time nasljeđeni pesimizam, obuhvatio inače obećavajuće mlade ljude današnjice.

Prema tome, uhvatite vruga za nos!

Znanstvene zakonitosti takve ispravke veliko su gradivo same po sebi; no nekoliko skromnijih opaski trebalo bi biti dovoljno za ovu osebujnu priliku.

Postoji stanoviti autoritet nužnosti, kao što je egzistencijalna važnost, za čitavo čovječanstvo zdrava razuma danas, ubrzanog oslanjanja prvenstveno na sada nužno potrebnu nuklearnu fisiju, termonuklearnu fuziju, i funkcije materije-antimaterije u svrhu ne samo povećanja, već ubrzanja fuzičko ekonomskog napretka čovječanstva, po glavi, u cjelini.

Svemir ide naprijed neizbježno. Nastavak postojanja, i korisnosti našeg ljudskog roda ovisi sada o tome da se naše društvo „uzdigne“ do te norme. Protivnici takvog napretka moraju, uistinu, biti praktički djeca sotone. Jer, ako politika ne bude takva, ljudskom rodu prijete radije rano izumiranje, kao što to nagoviještaju trenutne promjene pozicije Sunčevog sustava unutar naše galaksije.

Pretpostavimo ipak da se ta vrsta sadašnje prijetnje ljudskog izumiranja ne će obistinirati. Propust nepoduzimanja mjera koje sam naznačio, vodio bi u vrste slično pogubnim posljedicama za ljudski rod. Mislim tu na zloglasno, barem među kompetentnim povijesničarima, „oligarhijsko načelo“ na koje treba gledati kao na opačinu olimpskog kulta Delfskog hrama.

Takozvano „oligarhijsko načelo“, gdje slijed oblika izvornog Rimskog carstva, Bizanta, mletačke uporabe „križarskog kazališta lutaka“, i uspostave Nove Mletačke stranke, pod Williamom od Orangea, što je poslije postalo Britansko (ili 'brutalno' [igra riječi 'British/brutish']) carstvo, predstavlja tipičan i bitan model globalne izopačenosti unutar civilizacije još uvijek danas.

Bertrand Russell bio je vodeći britanski pristaša politike i primjene regularno ponavljanoj čina masovnog ubijanja koje vrši vladajuća britanska oligarhija. Russellov plan genocida, daleko grozniji od Adolf Hitlerovog, stalno je izvršavao anglo-holandski duo, princ Philip i princ Bernhard pod plaštom *World Wildlife zaklade*. Sada, Britanska monarhija predvodi međunarodni plan globalnog genocida mnogo surovijeg od svake takve ozbiljne zavjere ikad prije u povijesti. Sadašnji Predsjednik Sjedinjenih Država je žarko odan djelovanjima koja ne mogu imati nikakve drukčije posljedice.

Opetovana šablona genocida, ima korijene u onome što su drame Eshila prikazale kao način ponašanja poznat kao „oligarhijsko načelo“, ista sadašnja politika ove Britanske monarhije, i njenog dugotrajnog vladanja ranije u Indiji, a i još uvijek protiv stanovništva Afrike.

Ta sklonost prema politici genocida protiv čovječanstva općenito, danas, prirodni je ishod takozvanog „oligarhijskog načela“. To je politika držanja nižih klasa svakog društva glupim i 'ne-previše-u-drugom-stanju.'[†] Javna, dogotrajna politika oligarhijskog načela bila je da je držanje ljudi zaglupljenim način održanja kontrole oligarhije nad njima, kao u slučaju silovanja Sjedinjenih Država politikom spašavanja [Iopovsko pljačkaških privatnih institucija], koju su pokrenuli i nastavili George W. Bush, Jr. i Barack Obama, koji

[†] Parodija izreke u engleskom o neškolovanima, ili namjerno neškolovanim klasama, da ih treba držati 'barefoot and pregnant' [bosonogim i u drugom stanju], tako da im se smanji mogućnost nanošenja veće štete povlaštenima. 'Bosonog' je zamijenjen 'glupim', jer baš to je osnovni plan oligarhije, a 'u drugom stanju' je dodano 'ne previše', jer oligarhija ne želi kako oni to lažno zovu, prenapućenost, ne žele previše plodnih majki. [Op. prev.]

su djelovali kao britanske marionete srozavši narod i gospodarstvo Sjedinjenih Država sada.

Poanta je, kad se opće pučanstvo ne bi držalo relativno glupim i kad se tehnološki napredak, kao što je nuklearna energija, ne bi odbacio, oligarhija bi vrlo brzo izgubila kontrolu nad svojim ustvari seljaštvom „nižih klasa“.

Svaki znani genocid unutar civilizacije sa središtem u Sredozemlju bio je izraz oligarhijskog načela, načela koje moramo sada uništiti kao da se radi o zarazi bjesnila koja prijeti nastavku postojanja ljudskog roda.

Nasuprot pozadine tih i sličnih razmišljanja, moramo naznačiti, i iskorijeniti, unutar vlastitih redova, ovakvu vrstu prisilnog pesimizma koja poriče pravo potomstva na uživanje u napretku budućnosti, koja (bi morala) mora biti sveta obveza sadašnjeg pokoljenja.

Ovakav je praktički izražaj krize koja još uvijek pokazuje namjere obviti čak i najbolje struje američkih mladih građana danas.

LPAC VIDEO

BITI ILI NE BITI: GALAKTIČKO PITANJE

Ako raspoznamo da je čovjeku dana viša osobina, iznad običnih percepcija našeg prostog smrtnog tijela, osobina u skladu s najvećim dostignućima Klasične umjetnosti i znanosti, moramo prema tome postaviti svoju zadaću (poslanje) ne u ono što jest, već u ono što mora postati.

<http://larouchepac.com/galactic-question>